

46

– Ако бях на твое място, слоне – каза жирафът – щях да се покатеря на нещо напълно различно.

Те стояха под тополата, където слонът искаше да се качи. Вече беше стъпил с един крак на най-ниския клон.

– На какво тогава? – попита слонът, като погледна жирафа.

– Ами – каза жирафът – на моя врат. Не искаш ли да се покатериш на него? Нямам нищо против.

– На врата ти? – каза озадачен слонът. Погледна внимателно врата на жирафа и сложи крака си отново на земята.

– Да – каза жирафът, – и можеш да танцуваш върху главата ми, нямам нищо и против това. Освен това, виждаш ли двете рога? Можеш винаги да се хванеш за тях, ако се спънеш. Според мен те затова са там, но не знам със сигурност.

Жирафът въздъхна. Още никой не се е хващал за тях, помисли си той.

– И после? – попита слонът. Понеже след танцуването и спъването винаги идваше падането.

– После аз ще се наведа, ще допра глава до земята – каза жирафът – и така ще можеш да слезеш от мен.

Слонът се замисли. Предложението му се стори странно, но му се искаше да опита веднъж.

Тъй че един следобед се покатери нагоре по врата на жирафа, направи няколко танцови стъпки върху главата му, спъна се, хвана се здраво за двете рога, викна „Наведи се!“ и след малко стоеше отново на земята.

– Видя ли – каза жирафът.

– Да – каза слонът.

Но все пак не беше радостен, понеже далечината се беше оказала твърде малка – нищо и никаква далечина, реши той – и пагането, имаше нещо с пагането, нещо, което той не можеше да обясни дори и на себе си, но което все пак беше много важно. Имаше предвид, че нищо друго не беше така важно. Всичко друго можеше да е без значение, но не и това. Знаеше го със сигурност.

Така че малко по-късно той все пак се покатери на тополата, а жирафът си тръгна, клатейки глава, сви зад един ъгъл и не след дълго чу някъде зад себе си глас, който извика „Опа“, и глух удар.

47

– Ако бях на твое място, слоне, – каза змията – щях да се вържа на възел.

Слонът лежеше под гъба, от който току-що беше паднал, и тихичко стенеше. Реши, че идеята е добра.

Змията му помогна и не след дълго слонът се намери на възел, който змията стегна силно.

Слонът простена.

– Не е удобно, змийо – каза той.

– Не – каза змията, – няма и нужда.

– Впрочем къде ми е хоботът?

– Тук – каза змията и ощипа края на хобота, който беше на гърба на слона под едно коляно.

– Ох! – каза слонът.

– Мислиш ли, че веднага пак ще тръгнеш да се катериш? – попита змията.

– Не.

– Много добре – каза змията. Тя обичаше възлите, така че завърза и себе си.

Поздрави слона и каза, че си тръгва.

– Довиждане, змийо – промърмори слонът. – Благодаря.

Змията изчезна между дърветата, а слонът лежа дълго време на възел под гъба.

Аз съм, мислеше той. Не можеше да мисли нещо повече.

Две животни го видяха и се блъснаха едно в друго.

– Кой е този?

– Сивият възел.

– Що за някой е това?

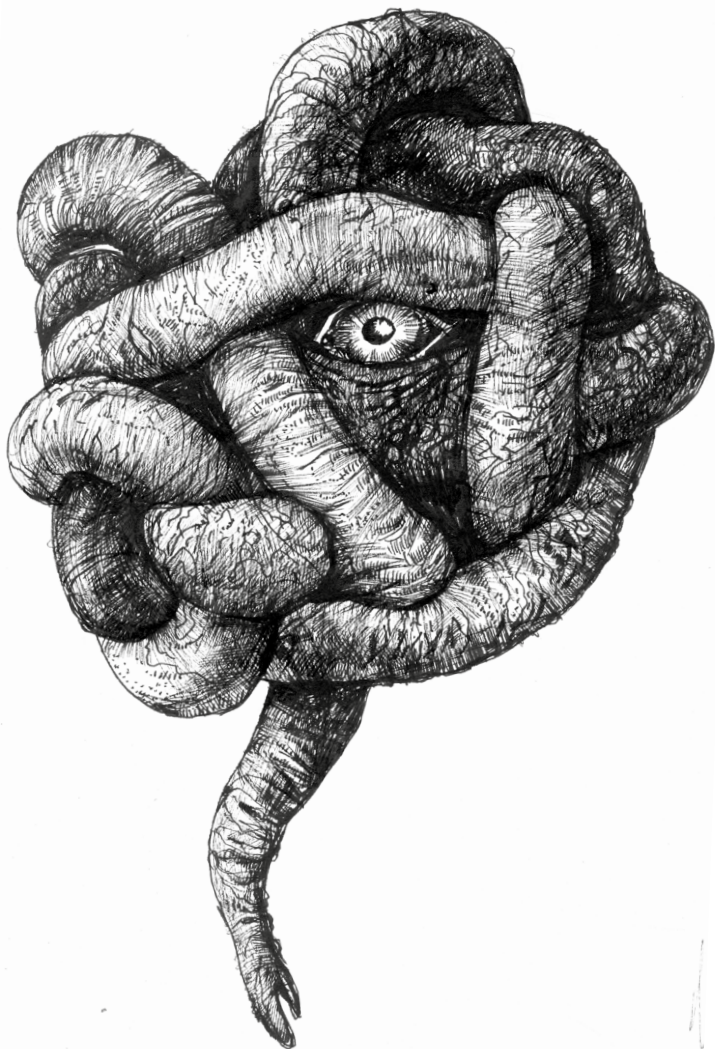
– Някой сложен.

– Не знаех, че съществуват такива.

– И аз. Той едва съществува.

– Идва ли понякога на рождени дни?

- Кой?
- Сивият възел.
- Не, прекалено е сложен.
- Колко жалко. Утре имам рожден ден.
- Така ли?
- Да. Ти ще гойдеш ли? Разчитам на теб.

- Ще има ли и сладкиш от брезови кори?
- Да. Повече, отколкото може да се изяде.
- Тогава със сигурност ще гойда.

После си тръгнаха.

- Помощ – извика слонът след тях. – Всъщност аз съм слонът! – Но двете животни вече бяха изчезнали между гърветата.

- Кой ще ми помогне? – жалваше се той тихичко.
- С какво? – отговори няколко гласа от гората.
- Да ме развърже.
- О.

След малко от хресталака се показаха щурецът и мишката и го развързаха.

И още преди да каже „Благодаря ви!“, слонът се втурна нагоре по гънера на гъба, хвърли бърз поглед към галечината, припряно се изтътрузи назад-напред, падна надолу със стиснати устни, тупна старомодно на земята и пое, без да охка и да писка, цялата отговорност за цицините по главата си и за натъртените си ребра. После не помнеше нищо.

48

- Ако бях на твое място, слоне – каза веднъж гарванът, – нямаше да мога да летя и щях все да мисля за летене, да мечтая за летене и да летя – ако затворя очи – в мислите си през облаците, високо над гората.